

Korte studies in Mattheüs (16)

We eindigden de vorige studie met de genezing van de jongen die een demon had. De vader van de zoon was naar de discipelen toegegaan met de ernstige bede om genezing. Uit het verhaal mogen we wel opmaken dat de discipelen het zeker hebben geprobeerd. Ze wilden het wel, maar ze konden het niet.

De Heere hoefde de demon alleen maar te bestraffen en hij voer al uit de jongen uit en was het kind genezen vanaf dat moment.

De discipelen stonden hier zelf waarschijnlijk ook perplex. Hoe kan dat nu? Misschien dat ze eerst onder elkaar wat hebben staan redeneren, maar uiteindelijk gingen ze toch naar de Heere toe en stelden Hem de vraag die hen drukte:

'Waarom hebben wij hem niet kunnen uitwerpen.' (Mat. 17:19).

Ik wil deze vraag van de discipelen gebruiken om je een algemeen principe van Bijbellezen en toepassen uit te leggen.

De discipelen kregen een nogal ontluisterend antwoord op hun vraag.

'Omwille van uw ongelooft; want voorwaar zeg Ik u: Zo jullie een geloof hadden als een mosterdzaad, dan zouden jullie tot deze berg zeggen: Ga heen van hier derwaarts, en hij zal heengaan en niets zal u onmogelijk zijn.' (Mat. 17:20).

Feitelijk zegt de Heere dus tegen hen: jullie hebben zelfs niet het geloof van een mosterdzaadje. Een mosterdzaadje is heel erg klein en de Heere beschuldigt hen ervan dat hun geloof zelfs nog kleiner is. Het stelde helemaal niets meer voor.

Bedenk in de allereerste plaats dat deze woorden voor de discipelen bestemd zijn die de onreine geest niet konden uitdrijven. Misschien heb je jezelf wel eens bezorgd of wanhopig afgevraagd waarom jij geen mensen kon genezen of onreine geesten uit kon drijven zoals de discipelen. Heb je dan ook een geloof minder dan een mosterdzaadje? Als je een heel groot geloof zou hebben – wat is dat eigenlijk?! – zou je dan ook wonderen kunnen verrichten?

Dat kunnen pijnlijke en ontmoedigende gedachten zijn, die je nooit een stap verder zullen brengen. Een geloof groter dan een mosterdzaadje lijkt onbereikbaar en de woorden van de Heere zijn dus niet méér tegen de discipelen gesproken dan tegen jou.

Toch wil ik je voor dit soort gedachten wel een beetje waarschuwen en je er het liefst van bevrijden. Daar is deze korte studie voor bedoeld.

De discipelen waren terecht verbaasd dat zij de jongen niet konden genezen. Er was namelijk iets wat niet klopte. Voor hun was het min of meer 'gewoon' geworden dat ze dit soort wonderen konden verrichten. Toen de Heere de twaalf discipelen uitzond om de nabijheid van het Koninkrijk der hemelen te prediken heeft Hij hen de macht gegeven om de wonderen te doen.

'En Hij riep Zijn twaalf discipelen bij Zich en gaf hun macht over de onreine geesten om die uit te drijven en om iedere ziekte en elke kwaal te genezen.' (Mat. 10:1).

Markus noemt de demon van de dochter en de demon van de zoon een onreine geest (Mar. 7:25; 9:25). De Heere had hen nog niet zo lang daarvoor de macht over de onreine geesten gegeven en zij waren dus heel terecht verbaasd dat zij die macht nu kennelijk niet hadden.

Ze hadden die gave gekregen met het oog op de prediking van het Koninkrijk der hemelen.

'En als u op weg gaat, predik dan: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Genees zieken, wek doden op, DRIJF DEMONEN UIT. U hebt het voor niets ontvangen, geef het voor niets.' (Mat. 10:7, 8).

Predik jij dat het Koninkrijk der hemelen nabij is gekomen? Doe ik dat? Nee? Waarom zou jij je er dan zorgen om maken dat je die gaven van gezondmaking en uitwerping van demonen niet hebt?

Aan wie had de Heere die gave gegeven? Tot nu toe lezen we in Mattheüs alleen dat de twaalf deze gaven kregen en niemand anders. Later werden deze gaven ook aan de zeventig discipelen gegeven (Lukas 10); maar hoe je het ook wendt of keert, er staat nergens geschreven dat iemand op eigen houtje zomaar over die gaven kan beschikken. Iemand die hierover iets anders zegt, liegt. Of denk je dat bijvoorbeeld de Kananese vrouw, van wie de Heere zei dat ze een groot geloof had, thuis gekomen, zieken ging genezen en demonen uit ging werpen? Nee, die macht kreeg ze helemaal niet. Ze kon, thuisgekomen, alleen getuigen van de macht van de Heere, die haar dochter genezen had en anderen aanbevelen om ook naar Hem en Zijn discipelen toe te gaan.

Let bij het lezen van de Bijbel er altijd op tegen wie de dingen gezegd worden en pas ze nooit lukraak op jezelf toe. Je mag je best afvragen hoe het met je geloof zit en wat dat je waard is. Maar je mag jezelf niet op grond van deze geschiedenissen allerlei negatieve dingen aanpraten.

Een veel interessantere vraag is waarom de Heere zo streng was tegen Zijn discipelen en wat er met hen aan de hand was. Een mogelijk antwoord op die vraag kan wél heel leerzaam voor ons zijn.

Je weet dat dit Schriftgedeelte komt net nadat de Heere begonnen was aan Zijn discipelen te laten zien dat Hij moest lijden en sterven. Hij sprak daar veelvuldig met hen over (Mat. 16:21; 17:22, 23; 20:17-20; 26:2). Voor de discipelen was de prediking van lijden, sterven en opwekking aangebroken in Mattheüs 16:21. Hoewel het er sterk op lijkt dat Hij hierover in het openbaar niets zei, werden Zijn discipelen er waarschijnlijk dagelijks mee geconfronteerd.

En wat deden zij tegen de achtergrond van dit lijden en sterven van hun Meester? Zich afvragen wie toch wel de meeste van hun was...

'Wie is toch de meeste in het Koninkrijk der hemelen?' (Mat. 18:1).

Zie ook Mattheüs 20:20, 21. Ze waren meer bezig met zichzelf en hun eigen status dan met het werk van hun Heere; en dat eindigt altijd in een klein geloof, minder dan een mosterdzaadje. Die les mag je wél ter harte nemen en uit deze geschiedenis leren.